

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind I 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 194. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibfr01-shoot-idm139849788745056/facsimile.pdf> (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

idet hans stemning afvekslende ytrede sig snart i hans bevægede stemme, snart i taknemmelighed, snart i glæde over, at han kunne slutte mig som sin kone i sin favn.]

Vi blev her et par dage og vandrede omkring i den dejlige egn ved Jægerspris, der ligger i fuldkommen ensomhed, kun omgivet af skov, mark og sø. Herfra kørte vi lige til Lyngby, til vort lille hus, der stod færdigt til at modtage os. I dette, hvor ingen uden vi boede, tilbragte vi nu en skøn og lykkelig måned. Heiberg var som et barn af glæde, morede sig over at have et hus, hvis gadedør han hver aften skulle låse og lukke, og levede her med [sin lille uvidende kone] uden at bryde sig om hele den øvrige verden. Han havde ladet sin ridehest bringe ud til Lyngby, og til mig lejede han en anden af postmesteren; det var rigtignok kun et plovæg, men jeg vil ønske enhver dame, der sidder på ryggen af en fuld-blodshest, at hun må føle sig så let, så ungdomsglad, som jeg følte mig, når jeg for afsted ved Heibergs side på mit plovæg. Således gjorde vi lange ture omkring i den skønne egn. Vi undgik alle indbydelser for ikke at få vor korte ferie forstyrret ved selskabslivets trivialiteter. Om aftenen læste Heiberg højt for mig, og således gik den skønne august kun altfor hurtigt hen. En afbrydelse i vor glæde var det, at Heiberg en gang om ugen måtte ride ind til byen for at holde forelæsninger på den militære højskole, hvor han var ansat som lærer i æstetik og filosofi. Ærgerlig satte han sig hver gang på sin hest for at ride til byen. Fra en høj i haven kunne jeg se langt ned ad vejen, og her sad jeg nu og ventede med utålmodighed på, at han atter skulle vende tilbage. Nu var han præcis, og på minuttet kunne jeg vide, når han atter kom færende hen ad landevejen. Da viftede jeg i lang afstand med mit lommestørklæde, og han svingede med sin hat, og hesten kom i stærkere og stærkere galop, alt som han kom haven nærmere, hvor jeg sad.

Hans moder og Georg besøgte os her hver søndag, også andre af vore intime venner, deriblandt den kære Collin, som det ret glædede os at se i vort lille hus. En dag kom professor David og aflagde os besøg. Da Heiberg fulgte ham ud, sagde David til ham: »Du er lykkelig! Nu vil jeg virkelig også gifte mig så snart som muligt!« Og han holdt ord. De sidste dage af august måtte vi desværre flytte til byen, da man med utålmodighed ventede på mig